

ACCIÓ

**DEL CENTRE AUTONOMISTA DE
DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA
INDÚSTRIA**

FUNDAT L'ANY 1903

Barcelona, Abril de 2002

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica, 10
Tel. 93.304.68.08
Fax 93.430.68.12
08002 Barcelona

EDITORIAL

Som al carrer al mateix temps que l'Euro, i com ell, volem donar una nova empenta en la nostra lluita pel catalanisme i la cultura. Mai estaran de més tots els esforços que fem en aquest sentit, és un deure de tot ciutadà lluitar cada dia i cada hora pels nostres drets, les nostres conviccions i els nostres costums. El poble que sent respecte per les coses, sempre serà digne d'admiració.

En la nostra campanya d'atracció del soci, hem tingut l'alegria de trobar un nou soci, que en arribar a les seves mans un exemplar del número més recent de la revista, ha trobat punts de coincidència amb la seva manera de pensar, benvingut company.

Seguint el nostre programa de conferències, i durant el mes de gener s'han celebrat en el marc de

l'Ateneu Barcelonès, en el programa del III Congrés de Cultura Catalana, la primera conferència de l'any amb el títol " El Dret d'Autodeterminació i Democràcia". Van en Carles Castellanos, professor de l'Escola Universitària de traductors i intèrprets de la UAB, en Ramon Sangles, president de Llengua Nacional, i el nostre president l'Agustí Barrera completaren la terna de conferencians. També en el mes de gener i amb el tema Drets Socials i Sindicals, participaren membres de les centrals sindicals UGT, CGT, CSC, CONC , USTEC, comptarem també amb la col·laboració de l'Associació Llengua Nacional. Durant el mes d'abril estem projectant una a la Facultat de Sociologia.

Disposem ja, d'una pagina a internet, una participació prou interessant per arribar a tots els racons del món, i que ens ajudarà a estendre el coneixement del CADCI la nostra web és <http://club.telepolis.com/ebc/cadci.htm>.

De nou s'ha iniciat una campanya per reclamar els lligalls robats pel feixisme a la Generalitat de Catalunya. Entre aquests documents se'n troben una gran quantitat expoliada al CADCI, a més 8000 volums de la nostra biblioteca i tots els fons de les quotes dels socis dipositats a la Caixa, abans *Caja de Pensiones*.

El dia 8 de febrer, i coincidint amb l'inici de la campanya i per l'emissora TV3, Enric Borràs va fer una breu exposició dels fets per coneixement general i particularment de la gent jove, que no va viure aquells aconteixements.

En dates pròximes, disposarem dels rebuts corresponents a la quota de l'any en curs, com anunciarem en l'anterior revista farem un únic rebut per tot l'any, també unificarem les quantitats, pel fet del canvi de monedes, la quota l'establirem en 20 E (vint euros) amb el ben entès, que si hi ha algú que no pot arribar a la citada quantitat, pot establir particularment la quantitat a pagar, de la mateixa manera, acceptarem tota quantitat que el soci disposi com a donatiu extra.

Per últim, sentim haver de comunicar-vos que el nostre etern secretari, en Josep Oliver, ens va deixar el passat octubre. Home de conviccions fermes, seré, però dinàmic, sempre treballant pel CADCI sense importar-li temps ni horaris, el seu esforç sempre serà recordat.

CARTES AL CADCI

PODEU ENVIAR LES VOSTRES CARTES, MIRANT DE NO SOBREPASSAR LES 18 LÍNIES A DOBLE ESPAI, A RBLA. SANTA MÒNICA, 10 08002 BARCELONA. PREGUEM INDIQUEU EL NOM I EL COGNOM ENCARA QUE VULGUEU APARÈIXER SOTA UN PSEUDÒNIM.

Normalització lingüística

Molt sovint sentim alguns polítics de caire dreta donen per suposat que Catalunya és un país bilingüe, això està dit amb mala intenció; el que volen en realitat és que siguem nosaltres els bilingüistes, els castellans pocs esforços fan per parlar la nostra llengua; creuen que és una obligació per part nostra de condescendir. Argumenten també una cosa que em treu de polleguera: per educació hem de parlar la seva llengua, això en el cas aïllat que sigui nouvingut, ho accepto, però els que ja fa temps que resideixen en aquest país la mala educació gira de persona.

J.Aznar (Barcelona)

La Televisió

Diuen que la societat catalana sembla no saber-se estar de privilegiar els referents culturals espanyols (per TV3). Durant 40 anys ens hem vist obligats a veure, sentir i llegir tot el folklore que ells diuen espanyol, i que en la immensa majoria no és altra cosa que espectacle rampló, sense gràcia ni art, només sentir "qué gracia y que salero" la donen ganes de sortir corrent.

Pere Pons (Barcelona)

Terrorisme cultural

El món tremola, el terrorisme ha sacsejat la nació més poderosa del món, costa de creure que el fanatisme arribi a obcecar-se fins al punt de perdre tota noció de civilització; és que el món està perdent l'ús de la raó?

Per mi no hi cap guerra santa; totes les guerres són diabòliques, però això m'ha donat que pensar moltes vegades, darrera del fanatisme cec hi ha alguna cosa més

que no respecta cap llei, tant si és humana com si és divina, alguna cosa més que busca el seu interès, que pot ser monetari o d'ambició de poder, no ho sé; no m'entra al cap que en el segle XXI es doni tan poca importància a la vida humana, que no es doni valor a les obres artístiques, ja siguin funcionals o decoratives. No ens deixaran viure en pau? No ens deixaran gaudir de les coses bones que té la convivència?

L.Casamitjana (Manresa)

El Català que parlem

La Generalitat ha promogut una campanya per la normalització de la llengua catalana. Em sembla bé, però aquesta campanya també l'hem d'assumir nosaltres, els ciutadans, que dia rere dia estem fent ús d'aquesta llengua. La nostra cooperació que hauria de començar per corregir les expressions quotidianes que no s'ajusten a les normes més elementals. Així en lloc del tan usat "desde luego" acostumem-nos a dir naturalment.

En lloc de "sin embargo" diguem no obstant.

En lloc de "hasta despues o hasta luego" diguem fins després.

En lloc de "rato" diguem estona.

En lloc de "adiós" diguem adéu.

En lloc de "vale" diguem d'acord.

I així seguiríem, perquè n'hi moltes de expressions usuals que fem servir de manera incorrecta.

Pot ser que el nostre granet de sorra sigui un pas important per la normalització.

Joan Miragall

Una crisi més

Un país germà (Argentina) esta sofrint les conseqüències d'una dictadura que va dur el país a la ruïna actual.

Això és tema d'actualitat perquè la crisi ha arribat a un extrem ruïnós per al país. Però no és més que un exemple del que passa al continent americà, perquè si traiem el Canadà, tots els altres països americans es tan regits per governs corrupte. Tant és així que estableixen lleis durant llur mandat perquè no els puguin demanar comptes per les seves malifetes, o sigui que ja prevuen que, robaran, atropellaran la gent, torturaran i faran el que els doni la gana, sense tenir en compte l'honoradesa ni la moral.

M. Alvarez. (Barcelona)

Notes de Societat

Han portat molt d'ehrenou les relacions amoroses d'un tal Felip.

Per què s'hi posa la gent? És que volen fer-ne un problema nacional? Per què no el deixen que sigui ell qui prengui les seves decisions?

Qui són els polítics, periodistes i gent que diuen de llinatge per disposar de la vida íntima d'una persona? En quin segle vivim?

L. Armengol

IPC

Parlant amb un jubilat i un treballador en actiu, però amb el salari mínim, em comentaven, que sense tenir estudis superiors, veien el món, mal estructurat, on els rics cada dia són més rics i els pobre cada dia més pobres.

I tenien raó!

Atribuïen aquesta desigualtat als que tenen les regnes o brides per distribuir la riquesa, les "mentes pensantes" com deien ells. I és que cada any aquests senyors es reuneixen a Madrid; siguin del partit que siguin, i estableixen els

percentatges de l'augment del cost de vida, i com sempre amb criteris classistes i excloents. Sigui el percentatge que sigui, sempre surt perdent el més dèbil.

Així tenim, que, situant l'augment dels salaris i les pensions en un quatre per cent, i tiro molt alt, als que cobrin el salari mínim o pensionistes de 60.000 pts mensuals els augmentaran 2.400 pts.

En canvi, pels funcionaris i empleats amb més sort, i suposant que cobrin 250.000 pts, l'augment amb el mateix percentatge serà de 10.000 pts.

Si pugem a encarregats, caps de secció etc. amb un salari de 500.000pts, l'augment serà de 20.000pts.

Que jo sàpiga, el kg. de pa, de carn, o de peix el cobren igual a un obrer, a un funcionari o a un cap de secció.

No seria més racional, pujar als primers amb un 6 %, als segons amb 4 % i als últims amb un 2 % fins aconseguir reduir aquestes diferències a un nivell més raonable?

Potser que en les pròximes votacions, hauríem de preguntar als polítics si pensen posar al capdavant del seu programa la solució que uns treballadors han trobat sense haver de pensar gaire.

Un noi de poble

Sobre el concepte de provincialisme

Concretament des de Madrid; sobretot per part de la premsa i d'alguns polítics, s'aplica el mot "provinciano" a tot allò que no es fa, dicta, o està de moda a la capital. No s'adonen, els pobres, que més "provinciano" que el xotis o la parla xulesca no hi res.

Els que més utilitzen aquest pejoratiu són els nouvinguts a la capital que, com en el cas de Barcelona, són més de la meitat dels seus habitants, perquè els naturals de soca-rel de Madrid són dignes d'admirar. Van estar tres anys resistint al feixisme.

A. Llopis

EL CADCI A CATALUNYA

INTERVENCIÓ A LA CONFERÈNCIA DEL DIA 10 DE GENER.

AUTODETERMINACIÓ I DEMOCRÀCIA.

A LA SALA JOSEP M^o DE SEGARRA DE L'ATENEU BARCELONÈS

Jo em dedicaré a esbossar, els eixos polítics, culturals i històrics del CADCI, atenent al fet que aquesta institució, és un espai privilegiat; per a poder seguir la història social i política de la Catalunya del segle XX, sobretot en la relació entre nacionalisme popular i moviment obrer. Fundat l'any 1903, com a entitat obrera, que té com a objectiu el millorament moral i material dels individus de la seva classe i la propagació dels principis autonomistes. Parlem d'aquell CADCI, que tenia com a fites, enfortir el cos, l'esperit i la formació professional dels dependents, entesa també com a forma de millorament social, sota el lema, que era present en els seus documents i actes socials i propagandístics, que era molt difós entre els afiliats el: *Per Catalunya i per a Catalunya*, com a forma d'identificació essencialista amb la nació. Durant el període del 1903 al 1923, el CADCI fou el fogar d'un nacionalisme de base popular, però hegemunitzat per la Lliga Regionalista i centrat en el treball en tres eixos:

- La formació professional dels dependents.
- La popularització dels esports.
- Un model de mutualisme a la catalana.

Sense però, en cap moment menystenir el conreu d'un abrandat patriotisme, que caracteritza tota la trajectòria històrica del CADCI, així l'1 de novembre del 1920, quan la lluita del poble irlandès per alliberar-se del jou colonial anglès estava en el seu apogeu, s'organitza una vetllada en honor del batlle de Cork i membre de l'IRA, mort el 25 d'octubre del mateix any, com a conseqüència de la vaga de fam de protesta quan era presoner dels anglesos. Seguint en la mateixa línia, l'any 1922, el CADCI pren la iniciativa de fer signar als ajuntaments catalans, una declaració a favor de l'autogovern.

Com a elements específics, en la trajectòria del CADCI, podem destacar:

- Adopta una opció sindical diferent a la de la CNT.
- Potencia el cooperativisme, com a model alternatiu al capitalisme.

En el pas dels anys 20 als anys 30, es produeix, com a conseqüència de l'increment del nivell de consciència política, un notable avenç en les reivindicacions de tipus nacional i social, passant del socialisme de caire laborista, als plantejaments comunistes separatistes, del Partit Català. Proletari (PCP).

El sis d'octubre del 1934, com a resultat de la repressió de l'exèrcit, en contra de la proclamació de l'Estat Català, dins de la Federació de Repúbliques Ibèriques, feta pel President Lluís Companys; el local del CADCI és canonejat i moren els afiliats del centre i militants del PCP, Jaume Compte, M. González Alba i Amadeu Bardina.

Així el CADCI, com a organització es vincula a les lluites del moviment obrer català, amb el doble objectiu d'aconseguir l'alliberament nacional i social.

Malgrat que en alguns documents del CADCI, de l'època s'escriu que els seus afiliats eren catalans abans que dependents, queda ben clar el caràcter de classe del CADCI, sindicat de treballadors mercantils, sobretot a inicis dels anys trenta quan amb l'adveniment de la República, s'aguditzen en el si del CADCI, les discrepàncies entre una direcció propera a ERC i els grups situats a l'esquerra, POUM, PCP, en la línia d'un socialisme revolucionari. En aquest sentit és molt il·lustrativa del que diem la trajectòria política de P. Aznar...

Amb la derrota i l'ocupació pel gener de 1939, l'exèrcit clausurava el CADCI, eliminant així un lloc de confluència entre nacionalisme popular i moviment obrer. L'abril de 1979, s'inicia una assemblea de reconstrucció del CADCI, que té com a primer objectiu la recuperació dels béns confiscats, en la línia d'iniciar el procés de reconstrucció, ho i mantenint els objectius polítics, culturals i associatius que han caracteritzat la seva trajectòria des del 1903 fins el 1939, en la voluntat de contribuir que el CADCI segueixi essent una eina al servei de la nostra nació i de les classes populars catalanes.

Gener 2002

Agustí Barrera i Puigví

President del CADCI

A l'amic Oliver

*Només els anys han pogut amb tu; ni la fatiga, ni el desànim,
ni les decepcions van fer forat en el teu esperit, mai el CADEJ
va tenir una abnegació, una total entrega, una fe en els seus
postulats com tu li has donat.*

*Tu has estat sempre l'exemple a seguir, et trobarem a faltar,
amic Oliver.*

Tots els teus amics del CADEJ et recordarem sempre.

UNA MISSIÓ REDEMPTORA

UNA DE LES RAONS QUE EXPLIQUEN L'OSTRACISME DE RAMON RUCABADO S'HA DE BUSCAR EN L'ACTITUD GLADIADORA QUE VA MANTENIR DAVANT DELS SOTRACS CULTURALS I SOCIALS DE L'ÈPOCA

Article aparegut al Diari El Punt el 23 de Febrer del 2002

A La Barcelona dels anys vint hi havia qui seguia amb interès els avatars de la vida impacient del cinema, els que sorprenien amb les noves conquestes artístiques que dia rere dia feien els estudis nord-americans, la dinàmica espectacular de la cursa salvatge dels cavalls o la lluita còmica o dramàtica dels homes, els assajos i les proves estètiques que experimentaven els cincastes alemanys, l'exotisme suggeridor de documentals tan persuasius com *Nanuk, l'esquimal*. No tothom creia el mateix que Josep Maria de Segarra, que les pel·lícules havien d'estar encaminades a commoure el cor del gran públic. Fins i tot hi havia qui se situava en un lloc ben distant de l'altra banda: a Ramon Rucabado, per exemple, no només no li agradava el cinema, sinó que a *El cinematògraf en la cultura i els costums* el contemplava amb el mateix trastorn anímic que si s'enfrontés a una de les múltiples angoixes socials que el neguitejaven: el cinema era un altre entrebanc en l'objectiu d'educar espiritualment i civilment el conjunt de ciutadans. Hi havia qui feia un joc d'enginy verbal i el considerava un ruc ultramuntà, però la seva actitud enfront de la democratització de la cultura – hi veia un exercici maligne d'espoliació del prestigi i la grandesa pretèrites – també es podia entendre com un anhel de salvaguardar l'assassinat del somni i la febre imaginativa que comportaven els grans invents del progrés material. Adversari convulsiu dels sentiments primaris i les sensacions dramàtiques que es representaven i se solucionaven amb una diabòlica rapidesa filmica, aferrissat defensor d'un ordre moral que s'havia encara d'establir per damunt de l'odi, la corrupció i l'enveja, una de les raons que expliquen l'ostracisme de Ramon Rucabado s'ha de buscar en l'actitud gladiadora que va mantenir davant dels sotracs culturals i socials de l'època. Més enllà de la voluntat polèmica, Rucabado va assenyalar amb fermesa el nucli del caos: "És l'abolició, de fet, de tota jerarquia; l'abolició, de fet, de tota sanció, de tot premi o càstig, l'abolició, de fet, de tota disciplina; l'abolició, de fet, de tot l'amor, interès i esforç de l'obrer pel treball". Mai no va amagar que una de les crítiques que va rebre l'opuscle *Socialisme espiritual*, escrit l'any 1919, "molt espiritual i molt poc socialista", definia amb exactitud quina era la seva mirada sobre el sindicalisme revolucionari (les vagues, la violència i la depredació orquestrada a partir de l'exemple soviètic) que per torbava la quietud i els negocis de la societat burgesa barcelonina. Enmig dels assassinats i la pedagogia dels pistolers, enmig del derrotisme social i l'estat de guerra, els articles redemptors i les conferències alligonadores

Ramon Rucabado

de Ramon Rucabado (o de Ferran i Mayoral) indiquen que la llavor orsiana ha aconseguit arrelar en una terra que permetia entreveure la crisi dels concepte *civilització*.

Si hé cap línia de Rucabado es pot llegir sense la certesa d'enfrontar-se a una línia combativa permanent, on esclata amb major força la irritació que li ocasiona l'estat de les coses de la pàtria és als articles reunits a *Angoixes socials* i a *Entorn del sindicalisme*: cada article és una bomba verbal a favor de la "Justícia i la Pau, celestials virtuts que al cor dels homes massa sovint la malícia s'afanya a desaparellar"; cada article és una invectiva que redueix a l'absurd la ideologia que arribava de l'est emmascarat amb uniforme bolxevic. Rucabado dibuixa una societat apocalíptica en què l'home devora a l'home, en què l'inútil responsabilitza l'útil de la seva condició precària, en què la "dictadura del manobre" apareix com una simple argúcia d'enriquiment il·lícit, en què l'ansia de riquesa perverteix les virtuts de l'estalvi i el benestar privat es considera com una traïció social. I quan comenta la notícia de la nacionalització a la Rússia comunista de les biblioteques privades que posseeixen més de 2.000 volums, el lector no pot deixar de recordar l'anècdota que explica López-Picó en plena guerra civil, quan una patrulla li escorcolla el pis i considera que hi ha "massa llibres per a un home sol". Des de la torre de vori de l'intel·lecte, els article de Rucabado denuncien els exemples sinistres del desgovern de masses.

Ponç Puigdevall
Escriptor

Catalunya i els Catalans

"Els catalans han tingut i tenen", dues raons per patir: la primera és l'ésser catalans; la segona ésser, malgrat tot, espanyols"

Eugène Montale Premi Nobel

"Tot ho podem fer un cop Catalunya sigui lliure. Però mentre no sigui lliure, cal treballar cada dia amb més fermesa per la seva llibertat."

Francesc Macià

PERE AZNAR I SESERES

Aznar i Saseres, Pere (Roses- 1907- Santiago de Xile -1999)

Als setze anys s'afilià al CADCI; dos anys abans havia començat a treballar com a aprenent en un magatzem de robes. A les darreries del 1933 organitzà un corrent d'opinió dins del CADCI, la Minoria d'Oposició Mercantil (MOM), que s'oposà a la línia política que aleshores havia fixat el Consell Directiu del CADCI. En aquella època Pere Aznar ja era militant del Partit Català Proletari que, mitjançant el MOM, volia influir en la direcció política del CADCI, aleshores una associació amb 20.000 afiliats. En l'assemblea del CADCI, celebrada el mes d'agost del 1934, surt victoriosa la candidatura de la MOM, encapçalada per Jaume Cardús com a president.

Pere Aznar fou Secretari General del Comitè del CADCI, arran dels fets revolucionaris del sis d'octubre del 1934, fou Secretari General del Comitè Revolucionari, ostentà el mateix càrrec dins el Partit Català Proletari, alhora que director del seu òrgan de premsa *L'Insurgent*. Després de les eleccions del febrer del 1936 amb la victòria del Front d'Esquerres, Pere Aznar és elegit President del CADCI, i Diputat per Barcelona a les Corts de la República. El mes de juliol del 1936 és cofundador del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i responsable de la seva Secretaria Sindical i de la Militar. L'any 1938 fou director general de Treball i Assistència Social del Govern de la Generalitat de Catalunya. Amb l'ocupació de Catalunya s'exilià a Santiago de Xile, el 1939, allí amb Artur Cussó i l'ajut del centre Català de Santiago, ajudaren a rebre i donar acollida als refugiats catalans que arribaren amb el vaixell marcant *Winnipeg*, nolicjat amb els diners del SERE, que controlava el president de la República J. Negrín. A l'exili es distancià del PSUC i amb la seva muller, que havia estat Secretària General de la Unió de Dones de Catalunya, durant la guerra i a l'exili, s'afiliaren al Partit Socialista Català, fundat el 19 de juliol del 1942 a Mèxic. Participà en les activitats de l'exili català, creant l'associació "*Amics de Catalunya*" i dirigí la revista *El Retorn*. Col·laborà molt intensament en infinitat d'activitats del Centre Català de Santiago de Xile. Des de l'any 1936 fins al 1977 presidí el CADCI, i en fou nomenat President d'Honor.

Agustí Barrera
President del CADCI

Quan més forta és l'opressió sobre Catalunya, més fort és el sentiment de catalanisme.

LA CIÈNCIA-FICCIÓ S'AGUANTA A LA TELE

Ja fa anys que les pel·lícules de ciència-ficció s'han fet habituals a la nostra tele malgrat la dificultat que suposa tractar de situacions que no es donen en el món en que vivim; i que no hi ha referències de fets tan fantàstics que costa d'imaginar-los.

La cosa és diferent si es tracta d'evocar fets de temps passats. En aquest cas comptem amb l'ajuda de la història i l'arqueologia, que ens permeten tenir una idea clara de com eren les societats humanes d'altres èpoques; què feien i de quina manera vivien. El creador d'obres de ciència-ficció no té aquesta ajuda sinó que ha de partir de zero, i corre el perill, malgrat tots els seus esforços, que l'espectador pensi que el valen enganyar; que el que li fan veure a la pantalla no hauria pogut passar mai; que les situacions són disbaratades o són còpia de situacions del món que coneixem.

I no li faltaria raó per pensar-ho. Imaginem un grec o un romà del segle I que es posés a descriure el món tal com ell es pensés que seria en el segle XX, o sia en el temps actual. Els canvis que s'han produït en vint segles són de tal magnitud, i els descobriments i els avenços de la tecnologia tan espectaculars que per gran que tos la imaginació de l'eventual historiador del futur no aconseguiria donar una idea, ni tan sols aproximada, de la realitat.

Així no és d'estranyar que els que cultiven aquest gènere de literatura hagin de recórrer a parlar d'escenes que sí que es donen en el món en que vivim actualment, però barrejant-les amb les seves idees fantàstiques com visites a planetes allunyats on troben éssers més o menys semblants a nosaltres (humans) i que tenen un comportament i uns hàbits també semblants als nostres. Com que saben que ningú que llegeixi les seves obres arribarà mai als astres extraterrestres, no s'hi maten gaire per imaginar situacions més o menys creïbles. Et parlen de guerres de galàxies, que serien inconcebibles per molt que la humanitat nostra augmentés el seu coneixement de l'univers i el seu domini de les forces de la natura; els *humans* i els éssers intel·ligents que troben fora de la Terra estableixen relacions entre ells, però, igual que passa en el nostre món, es veuen enterbolides per conflictes sagnants, i llavors recorren a tota mena d'enginyes que si no destrueixen els móns poc se n'hi falta.

En resum, sembla que el progrés de la humanitat ha estat realment colossal: l'home ha sabut sortir del planeta en que des de sempre havia estat reclòs, però que ja se li ha quedat petit. Ara, podent anar d'un astre a un altre, té al seu abast tresors materials i fonts d'energia inesgotables que potser li permetran arribar als racons més recòndits dels universos més llunyans. Tot molt seductor, certament, però no acaba de fer el pes. Tant

de benestar material no ha posat fi a les guerres que sacsegen el món antic. Els mateixos conflictes en que es destruïen les minúscules nacions terrestres es produïxen ara a una escala incomparablement més gran i les destruccions s'escampen per tot arreu. L'home ha après a navegar per l'espai, però corre el risc de perdre-ho tot, fins la mateixa Terra, perquè els cabdills que amb diversos noms van sorgint mai no en tenen prou; esgoten els recursos naturals, i les lluites internes són contínues.

Posats a imaginar coses estranyes, tots els productors han arribat a la conclusió que no és pràctic perdre molt de temps ni gastar moltes energies tractant d'oferir seqüències que captin l'atenció de l'espectador i facin que aguanti fins el final de la pel·lícula. En comptes d'imaginar res, recorren a introduir escenes d'èpoques passades i de fets que han tingut lloc a la Terra mateix, però tot convenientment emmascarat. Així no és infreqüent que, malgrat que una acció té lloc en uns estudis a prop de casa, irrompi de sobte a l'escena una columna de soldats amb abillament i armes del temps dels romans, els egipcis o els babilonis. La majoria d'espectadors es queden sorpresos i fan un somriure pensant que és un recurs fàcil per omplir uns minuts més de pel·lícula. No hi ha cap explicació. No passa res.

Una cosa sobta, no obstant, a l'espectador que hi posa atenció. En aquestes pel·lícules s'aboquen molts recursos per a fer gala de les noves armes que figura que fan servir els humans o les altres criatures que aquests van trobant fora de la Terra. Les escenes terrorífiques hi abunden i la pau no es veu venir per enlloc. Així, doncs, per a que serveixen els avenços tecnològics si l'únic que fan és destruir de pressa i bé tot allò que se'ls oposa?

Segons la ciència-ficció, doncs, el futur que espera a la humanitat no es pot dir que sigui falaguer, puix els futuristes el presenten tan turmentat per cataclismes i per injustícies com ho està ara a la Terra. En efecte, la raó i el seny hi lluiten amb tantes dificultats o més que han de lluitar ara al nostre planeta, i els cops els rep sempre el més dèbil, o sia les capes més pobres i més deprimides de la societat. Les diferències socials i jeràrquiques es manifesten tan clar i net, i els dirigents són tan expeditius, el mateix si es tracta de qüestions purament administratives com podríem dir-ne d'ordre públic, que penses que els petits no guanyarien gaire al canviar de món.

En aquestes pel·lícules abunden escenes de lluites, traïcions, i males jugades, o es planegen atacs a estats enemics que es troben en altres planetes. Hi haurà mai lloc per parlar dels treballadors i dels seus problemes en aquestes civilitzacions extraterrestres fruit de la imaginació dels guionistes a sou? No recordo haver-hi vist mai alguna escena de conflictes laborals o de la vida del proletariat, que en bona lògica també n'hi hauria d'haver en l'univers fora de la Terra.

La impressió que sembla que volen donar els guionistes és que aquest tema no s'ha de tractar perquè no conduiria a res, i a més aquestes situacions s'han donat sempre perquè són una exigència del progrés mateix. Si els poderosos no haguessin pogut abusar de les immenses masses de desheretats, com s'haurien creat els imperis polítics i econòmics, que són precisament els que han fet progressar la humanitat? En els temps del cine mut alemany dels anys vint va haver un director, Fritz Lang, que va dirigir *Metropolis*, pel·lícula que va fer sensació en el seu temps perquè senyalava cruament les diferències en les condicions de vida de pobres i rics. En la ciència-ficció que ens serveixen per televisió miren cap una altra banda i no es veuen coses que provoquin desassossec a les ànimes que voten fer digestions tranquil·les.

En el món extraterrestre imaginari que veiem a la pantalla se simulen controvèrsies, de vegades lluites aferrissades en que s'empren noves armes molt més mortíferes que les actuals; discussions entre els membres de consells d'administració de les empreses que volen fer-se els amos de l'univers, i els mètodes que apliquen repugnen a tothom que té un mínim de sensibilitat.

Serà debades que intenteu trobar cap referència a les penes i treballs dels que no tenen res, que és de suposar que també n'hi ha si no han pogut acabar amb les guerres; ni que passa als països o als planetes que tenen la desgràcia de estar sota el jou d'altres més poderosos que ells.

Es podria pensar que en aquesta orientació que prenen els guions no hi ha malícia de cap classe, però jo crec que no és així. Coneixent la mentalitat dels poderosos del nostre món i les seves tàctiques, sé que la manca d'escrúpols fa que no reparin en mitjans. Els guions de les pel·lícules i el llenguatge que hi fan servir estan pensats per crear subreptíciament la sensació que ni fora de la Terra seria possible aconseguir la justícia social. Si l'espectador veu que les guerres continuen i que vencen els més forts sense reparar en els mitjans, el més assenyat és que els treballadors tomin aquí a la Terra a la seva feina i deixin de somniar. Només augmentant les xifres de vendes de les empreses aconseguiran minorar llur situació.

La indústria cinematogràfica no creu necessari ni seguir l'exemple de totes les religions, que tracten d'aconsolar els dissortats fidels doblegats per la misèria i les calamitats promentent-los tota mena de benaurances, si tan el que els manen, en una altra vida que vindrà després d'aquesta.

Barcelona, abril de 2002

Enric Villamor Salazar

ELS MEUS RECORDS DEL CADCI

Francesc Guitart i Teixidor, soci núm. 25497 del CADCI

Quan tenia catorze anys i mig em vaig afiliar al CADCI. El meu pare ja n'era soci protector i jo, que havia començat a treballar com a aprenent del ram tèxtil, a la Botiga Nova del carrer Aribau, i ja coneixia l'entitat, em va mancar temps per omplir la butlleta de la meva inscripció. Des d'aquest moment, el contacte amb el CADCI fou diari.

Inscrit a les Escoles Mercantils Catalanes, vaig fer-hi un curs de Càlcul Comercial amb el professor Sr. Sala i de Tècnica Comercial, amb el Sr. Francitorra. Alhora que avançava amb els meus estudis sovintejava amb regularitat el gimnàs de l'entitat, aleshores a càrrec de l'extraordinari monitor Sr. Trigo, que ens feia fer molta gimnàstica sueca, lluita amb corda, paral·leles, però no era partidari ni de les peses ni de les politges. És a dir, segons els horaris de les Escoles mercantils, anava al gimnàs al matí o al vespre. A l'estiu la Secció de Gimnàs llogava un barracó als banys de Sant Sebastià a la *Deliciosa* i allí hi fèiem gimnàstica i natació. Tot això va canviar radicalment a conseqüència dels fets d'octubre del 1934. Les classes de comptabilitat, que havíem començat en aquelles dates, les vàrem poder seguir fent, perquè l'Associació de Comptables de Catalunya ens cedí el seu estatge social, que estava situat al carrer Duque de la Victoria, de les deu a les onze de la nit. Les classes de gimnàstica les continuàrem al Centre Gimnàstic del carrer de Ponent, així el contacte amb la nostra estimada entitat va continuar. Al CADCI vaig aprendre a ballar sardanes, també em va ser d'utilitat el servei de préstec de la biblioteca.

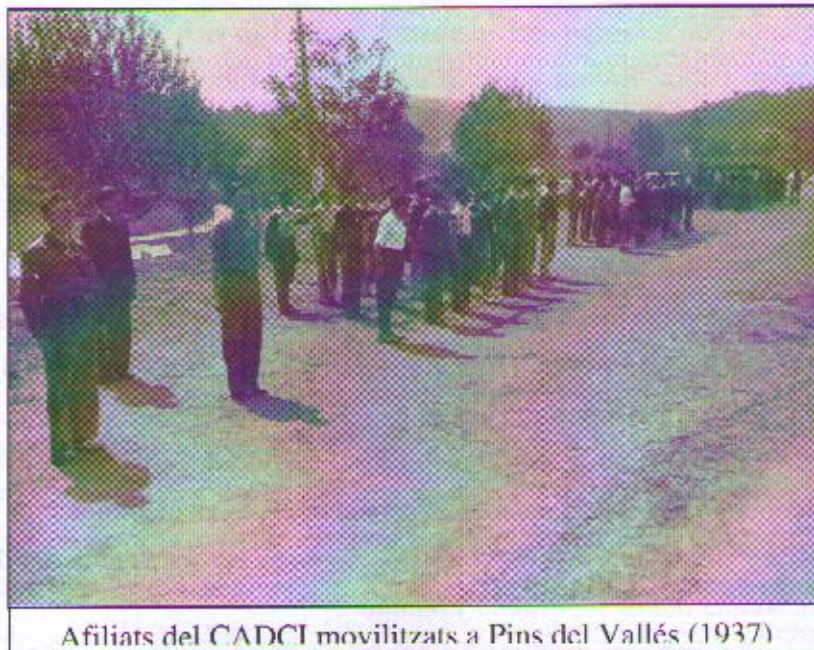
El CADCI era com a casa meua, fins i tot els diumenges al matí, quan anava cap al moll, no podia passar per davant sense entrar a la Sala de Lectura. També havia anat a visites culturals organitzades pel CADCI, visites a un transatlàntic de pas pel Port, als tallers d'impressió d'un diari, etc. També recordo que quan retornà del Penal del Puerto de Santa Maria el President Lluís Companys i d'altres membres del Govern Català, el mes de febrer de 1936, un nombrós grup de companys del CADCI, formàrem part del servei d'ordre.

Al reprendre l'activitat a les Escoles Mercantils, vaig fer un curs de llengua catalana i el gimnàs tornà a funcionar, si bé amb un monitor que no era tan entusiasta de la gimnàstica sueca. Molts diumenges anàvem al Camp de la Bordeta, a practicar atletisme, lluita a corda, etc.

Durant l'hivern del 1936 i la primavera del 1937 s'organitzaren uns cursos voluntaris de preparació militar. Els instructors eren dos dependents mercantils, en Borràs i en Teixidó, d'uns trenta anys que eren oficials de Complement. Ens donaven lliçons de

tàctica, d'armament, de transmissions, davant del nostre estatge fèiem formacions d'ordre tancat i també de desplegament. Alguns diumenges anàrem cap als Turons d'Horta a fer-hi maniobres i també a Pins del Vallès (Sant Cugat del Vallès), on ja hi havia un campament militar. També en aquest període, recordo que al pis de les Escoles Mercantils, durant uns dies hi hagué un despatx, on un oficial de les Brigades Internacionals inscriví a tots els que es presentaven voluntaris, per en cas d'un atac a les nostres costes poder-se incorporar de manera immediata. Anys després m'ha semblat que aquell oficial era el que després esdevingué Cap d'Estat de Iugoslàvia, el Mariscal Josip Broz, més conegut com a Tito.

També molts companys, durant la primavera i l'estiu de 1937, feren treball voluntari. Uns camions recollien els voluntaris. Hi anaven el diumenge el matí, cap a les platges de Sant Adrià o del Port, a fer fortificacions a la costa, en previsió d'una possible invasió, cavar trinxeres, protegir amb

Afiliats del CADCI mobilitzats a Pins del Vallès (1937)

sacs terrers. Els dilluns al matí, que era el dia festiu pel comerç al detall, aprofitàvem per anar al Club de Mar, una de les Seccions del CADCI, que estava situat al costat de la Torre de Sant Sebastià, com que estava prohibit de sortir a navegar, els de la Secció de Gimnàstica aprofitàvem per banyar-nos.

Cap a finals d'estiu, després d'ésser mobilitzat, vaig anar destinat al Pirineu Aragonès, adscrit a la 43 Divisió, en el Cos de Transmissions, després em va tocar l'Ebre, la Serra de Cavalls, tot això amb el grau de caporal, amb funcions de sergent. Però això, ja és una altra història.

La decepció del socialisme

El socialisme espanyol, per boca dels seus "líders", va enganyar al poble. De primer van establir la seva propaganda amb l'eslògan OTAN d'entrada NO, després van ficar-nos-hi de cap.

EL CADCI; L'ÚLTIM ATEMPTAT

El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria, els CADCI, l'Entitat socialment més important dels Països Catalans, acaba de ser objecte, per part del manaires que tenen sotmès al nostre país, d'un nou atac a la seva supervivència. L'atac al CADCI per part dels hereus del franquisme és, també, un atac als interessos de Catalunya. La nostra tasca, tant en l'apogeu com en la decadència, ha estat sempre parella amb els vaivens de Catalunya.

El CADCI féu la seva entrada a la societat catalana quan el país prenia autèntica empenya per ressorgir del marasme a què l'havien sotmès, era quan Prat de la Riba, Pompeu Fabra, Rovira i Virgili etc. Eren acomboiats per un gran nombre d'importants personalitats del nostre món de la cultura i que posaren en moviment el que anava a ser el futur de la nostra ciutadania i on cada habitant se sentia il·lusionat i ple d'esperances. Els primers vint anys foren espectaculars i el Centre, com se'l concixia popularment, tingué en certs moments més socis que el Barça. Si el CADCI avançava, era perquè Catalunya també avançava, però els enemics ancestrals de Catalunya, que també eren els del CADCI, s'afanyaren a frenar aquell progrés i imposaren una dictadura militar que va durar set anys i suposaren un gran retrocés en el camí iniciat, aplicant-nos madrestres imposicions, incautacions, clausures i empresonaments dels nostres dirigents, deixant al descobert una vegada més el desconeixement, la incultura i la incivilitat que anaven units a l'injustificat odi de la nació castellana per part dels seus dirigents, que solament coneixen la llei de l' "orden y mando".

La història dels pobles sovint és modificada per fets aliens a llur tarannà i voluntat, i així arribà el 14 d'abril del 1931 i el CADCI, com Catalunya, procurà oblidar, amb l'esforç de cada dia i de cada qual, aquell nefast septenni. Però els enemics de la llibertat, de la democràcia de Catalunya i del CADCI, no van trigar ni cinc anys en tornar a posar en marxa la capacitat destructora del seu exèrcit, abocant tot l'Estat a una cruel i inútil Guerra Civil.

La situació política de l'Europa d'aquell moment, afavorí el triomf dels rebels sobre la Segona República, fet que comportà una cruel destrucció del model de vida imperant, particularment del món cultural de tot l'Estat i, sobretot, agressiu per tot allò que respirés catalanitat i progrés. Així passaren quatre dècades. El destí del CADCI continuava unit al de Catalunya.

Finalment arribà aquesta democràcia que gaudim i patim alhora. Els homes del CADCI, l'any 1977, segurs d'aconseguir el seu propòsit, acudiren al President Terradellas, que acabava d'accedir a la presidència de la Generalitat de Catalunya i, ens dol haver de manifestar que aquell senyor, que tenia el poder de reobrir el Centre, aquell senyor que s'omplia la boca amb abrandats elogis al CADCI, principalment per part de les Escoles Mercantils Catalanes del CADCI, en aquell moment, els que foren amics

inseparables, companys del CADCI, aquells que l'acomboiaren fins al darrer moment en la lluita per la llibertat de Catalunya, a penes aconseguiren que els rebés. Apartant de la conversa el tu a tu, oblidant tots els perills que junts havien compartit, no s'hi volgué interessar i envià el CADCI pels camins de la justícia (l'espanyola, naturalment, no n'hi havia d'altra). Des del jutjat de Primera Instància fins al Constitucional passaren prop de vint anys, plens d'absurdes i negatives sentències que respiraven a antic règim i que, barrocament, negaven els nostres drets de propietat sobre el local de la Rambla de Santa Mònica, aconseguit l'any 1913 amb el suport dels socis i simpatitzants.

Després vingueren els contactes polítics. Molts copets a l'esquena, paraules encoratjadores, alguna minsa aportació econòmica, però res de substancial, i ara el 25 de setembre darrer, passat més d'un any de la nostra presentació al Congrés de Diputats d'un Projecte de Llei en demanda del retorn de la nostra propietat, només l'edifici, cap compensació econòmica reclamàvem, aquella Cambra amb els vots a favor de tots els grups parlamentaris llevat del Partit Popular, amb la seva majoria i per 21 vots quedà rebutjada la nostra demanda, al·legant motius que només respiren manca de voluntat política i cap interès en reparar allò que, en molts casos, els seus representants havien provocat i assumit.

I és significatiu que aquesta negativa arriba, també, quan es fan lleis i disposicions per rebaixar l'autonomia de Catalunya, altra vegada, doncs, el CADCI i Catalunya s'enfronten a un mateix destí. Volem, però, remarcar, malpensats per experiència, que si bé tots els grups parlamentaris abonaren la restitució de la nostra seu social si enlloc del PP la majoria decisiva l'hagués tinguda el PSOE, per exemple, la solució hagués estat una altra. El jacobinisme dels partits polítics estatals serà sempre el nostre pitjor enemic, són partits desconfiats i mancats de coratge. Per això els costa tant ser europeus. No s'han ajuntat mai en res constructiu; només els plau la destrucció. Mai no reconeixen la raó de l'altre.

Convindria que la gent dels Països Catalans, no oblidés l'expoliació econòmica a què se sotmet diàriament, que obliga a desconfiar d'aquells que pretenen defensar els nostres interessos, i al mateix temps estan pendents del camí que mana seguir un partit estatal. Mai els de fora ens arreglaran els problemes de casa, i no assolirem les fites a què aspirem si no ens desfem del llast imposat.

Pensem que la nostra tasca reivindicativa va començar quan l'estat governava els Sr. Suàrez i després amb el PSOE. Tots estan imbuïts del jacobinisme més ranci, tronat i obtús.

Si els nostres conciutadans volen, tot serà, com afirmava Macià quan deia que "tot ho podem quan serem lliures, però mentrestant ens cal l'esforç de cada dia per aconseguir-ho".

Barcelona, 24 d'octubre del 2001

Lluís Urpinell i Joan
Expresident del CADCI

ELS NOSTRES PERSONATGES

En aquesta ocasió el nostre personatge és ben conegut, més que personatge es tracta d'una empresa catalana dedicada al llibre en tota la seva extensió. LA LLIBRERIA EDITORIAL MILLÀ.

Fundada l'any 1900, el dia exacte no es pot precisar, però té unes connotacions ben curioses.

El fundador en fou Lluís Millà i Gacio, nat a Madrid per casualitat, això té una explicació, el pare d'en Lluís, en Melcior Millà i Castellnou, era prestidigitador o com a tal, home de món. Treballant una temporada a Madrid s'enamorà d'una noia, d'aquesta unió va venir un fill, i seguidament es traslladaren a Barcelona, és a dir l'avi d'en Lluís es pot considerar català pels quatre costats.

Cinc són les generacions que han passat per la llibreria editorial i li han donat vida. El primer en Melcior, encara que no fundà la llibreria estigué immers en el seu funcionament i en realitat fou el fundador de la nissaga de llibreters.

Com ja hem dit era prestidigitador i quan no tenia feina, cosa molt normal en aquest ofici, es dedicava a vendre llibres als encants de Sant Sebastià a Llotja. El fill l'ajudava i així va anar creixent entre llibres.

De més gran es féu comediant i així que li fou possible fundà la llibreria i editorial, dedicant-se molt especialment al món del teatre.

Lluís Millà i Reig i el seu fill Lluís Millà i Salinas

Vivia a la mateixa llibreria i allí va néixer n'Àngel Millà i Navarro que constituïx la tercera generació que en fer-se gran continuà el negoci, al casar-se s'independitzà fundant una llibreria al carrer Petritxol, la Llibreria Varia dedicada al llibre en general i a l'edició, però retornem a la casa original del carrer Sant Pau.

La quarta generació la forma l'actual Lluís Millà i Reig nascut també entre llibres al carrer Petritxol, i que junt amb el seu fill Lluís Millà i Salinas estan al davant de l'empresa original al carrer Sant Pau, i que esperes continuï la nissaga.

Molt amablement en Lluís Millà i Reig ens ha anat explicant apart de la història de l'empresa altres pormenors de relacionats amb el llibre.

L'orientació literària sempre ha estat la de seguir la marxa cultural del nostre país, ajudant en tot el possible els esforços que això ha obligat el manteniment de la cultura en general i a la de la nostra terra en particular.

La classe de parroquians que els visita és molt diversa, com sol ser en totes les llibreries, però la nostra ha estat especialment fidel a la nostra terra i particularment al teatre, que ha estat la nostra especialitat.

Les fires al carrer són molt interessants, tant pels que escriuen llibres, els autors, com pels que n'editen, com pels que en venem, com pels que en compren, els lectors, col·leccionistes, interessats en la marxa de la història, la literatura, la política i tota l'activitat humana que es reflecteix en els llibres.

Les fires són activitats prou interessants per establir més contactes entre llibreter i lector. Hauria de ser en un lloc fix com una tradició, però mai en un lloc aïllat on cal anar-hi expressament (ni el Born, ni l'Estació de França, ni les Drassanes). El passeig de gràcia és un bon lloc, on la gent de passada s'encanta, mira, pregunta, i estableix el contacte desitjat.

El llibre en català es ven i es compra amb entusiasme i fe, però per la política que es segueix des de l'Estat Espanyol sempre serà minoritari.

Els lectors o compradors de llibres ho són de totes les edats, hi ha homes grans que se'n van del món llegint, hi ha infants que ben petits ja senten el plaer de tenir llibres i mirar les imatges, més grans llegir-los, i així apassionar-se per la lectura. Però hi ha una cosa afer constar, i és la introducció de la dona al món de la cultura i el treball. Ha estat una veritable revolució, han passat a ser un element molt important en el desenvolupament del món cultural, nosaltres particularment podem assegurar que de cada deu persones que entren al nostre establiment com a mínim set són dones i principalment noies joves.

Diuen que el llibre és car, els que tractem en el ram sabem que no és car, hem de tenir en compte molts factors puig la seva elaboració és llarga: en primer lloc tenim l'autor que l'ha de crear, en segon lloc l'impressor i el relligador utilitzant maquinària, paper, cartró i altres elements que no depenen d'ell i per últim el llibreter que l'ha de posar a mans dels clients.

Les cooperatives poden ser efectives o perilloses, segons amb la idea que estan constituïdes, poden ser molt dolentes de cara al comerç del llibre, més pel llibreter modest que està introduït en la comunitat d'habitants, i que serveix al lector, aconsellant-lo i concixent profundament les seves aficions i passions, les cooperatives tenen un concepte més comercial de l'assumpte.

Les escoles tenen la seva feina ben concreta i no creiem que calgui embolicar-les en el comerç del llibre dins les aules, el mestre ja té prou feina per dur a terme la seva tasca i la introducció d'un llibreter o comerciant en llibres desvirtuaria el sentit de l'escola.

Sempre falta contacte entre els que dirigeixen el panorama cultural i els que en contacte amb el poble ho comercialitzen, així i tot no ens podem queixar de l'actitud i la feina feta pel Departament de Cultura.

Tot i que no sempre solem estar satisfets absolutament d'una activitat i menys d'aquelles que tenen relació amb la cultura, crec que podem estar-ho en general del món del llibre, entre nosaltres hem tingut grans autors, editors excel·lents que han creat editorials molt efectives, impressors que han imprès vertaderes meravelles, relligadora veritables artistes, biblioteques importants, bibliòfils que a més de crear agrupacions bibliofíliques han recollit llibres de totes les èpoques entre els que hi ha veritables tresors...

Com a opinió molt personal el Sr. Millà està molt content d'haver nascut i viscut en aquest món dels llibres del que se sent molt orgullós.

Agraïm a la Nissaga Millà la seva contribució a la cultura catalana i en aquest cas a l'atenció que ha tingut amb nosaltres per contribuir a la confecció de la revista Acció.

Aquest és el resum d'una xerrada mantinguda el gener de l'any 2002 entre el Sr. Millà, soci del CADCI i el Sr. J. Miragall.

Em complau l'Alba de Primavera

Trini Terna

L'esguard per la finestra de bon matí
M'ofereix un cel pàl·lidament groguenc.

M'omple d'esperança,
malgrat un pronòstic que estén catifa d'incerteses.
Espera, però, que sorgeixi una frase,
un gest, una mirada que validi les hores venidores
tan sols una paraula engendraria en mi un raser en
flor.

A dies, hi ha esclat de primavera,
altres, llòbregues tenebres.

Espero... Què, però?
Tant se val.

Avui el sol és radiant.

Si et uiga passejar per allà on rau la vida,
l'autèntica vida,

veuràs si t'hi fixes:

poncelles que esperen la seua hora, un raig de sol,
aquell, i només aquell, que les farà esclatar.

Larves a punt d'esdevenir ens.

Terra tèbia, fecunda, que espera...

I, allà al damunt, l'Astre Rei.

El que arriba, a cada racó per fertilitzar-ho tot.

Aquell que té `poders,
els mateixos que tu.

M'agrada l'alba, i les seves promeses.

LA NOSTRA CRÍTICA

HEM VOLGUT OBRIR UNA SECCIÓ DE CRÍTICA LITERÀRIA PER TAL QUE ELS NOSTRES SOCIS REBEU RESSENYES DE LLIBRES QUE CREIEM PODEN SER DEL VOSTRE INTERÈS.

L'ART DE LA GUERRA

Sunzi, traducció de Seán Golden i Marisa Presas; Edicions Proa,

Serveis editorials de la UAB i Edicions de la UB

Hem de celebrar, encara que amb un any de retard, el fet que Edicions Proa, el Servei d'Edicions de la Universitat Autònoma de Barcelona i les Edicions de la Universitat de Barcelona, hagin decidit coeditar dos textos clàssics de la cultura oriental: *Daodejing. El llibre del dao i del de*, i el text que volem comentar, *L'art de la guerra* de Sunzi.

Els dos traductors han emprat un llenguatge que és planer u fa de bon llegir; això, ben segur que ha d'ésser difícil en un text tan allunyat de les nostres coordenades culturals i traduït directament del xinès. El resultat aconseguit, des de la nostra òptica de lector, ha estat excel·lent.

El text té un total de 109 pàgines, amb una introducció que ens permet de contextualitzar l'obra, de conèixer la personalitat del seu autor, la seva difusió, i una possible ampliació de coneixements, mitjançant l'estudi de la bibliografia.

Aquest text és el primer tractat d'estratègia militar del qual es té notícia històrica (500 aC), i, amb l'altre clàssic, *De guerra* de K. Clausewitz (1780-1831), és un dels dos eixos bàsics de les teoritzacions a l'entorn del fenomen de la guerra.

Els sinòlegs consideren *L'Art de la guerra* un dels exponents més clars de la cultura xinesa de tots els temps, en els distints àmbits de reflexió: polític, militar, filosòfic, antropològic.

L'essència filosòfica de *L'Art de la guerra* és daoista, amb elements confucians, que fan referència als components ètics dels governants. Segons Confuci (551-479 aC) calia primar la qualitat ètica de la persona, per damunt de la seva eficàcia. *L'Art de la guerra* seria una introducció al dao, el camí, la via correcta a seguir per a dur a terme la guerra, que l'autor entén com una relació dinàmica entre el *ying* i el *yang*, dos elements cabdals en la filosofia oriental que són alhora oposats i complementaris.

Al llarg del llibre, s'insisteix que no es poden aplicar, mecànicament, les regles, els consells del llibre. El general que comana la batalla és un artista, no un artesà; és a

dir, no hi ha res de permanent. La manera de respondre a cada situació depèn de les circumstàncies concretes del moment, mai no hi podrà haver una norma prefabricada.

Sunzi reconeix que la guerra no és pas una anomalia efímera, sinó més aviat un acte conscient, que es produïx sovint en la història i que, per tant, es pot sotmetre a una anàlisi racional.

La no intervenció és potser la idea més original de tot el cos doctrinal de Sunzi. La millor victòria és aquella en la qual es bat l'enemic sense necessitat d'establir batalla. L'art suprem és la victòria sense combat. És el concepte filosòfic del Wu Wei, de deixar fluir les coses, d'acord amb l'ordre còsmic natural.

Per a Sunzi, el factor numèric no és pas un element decisiu. Adverteix, però, que les condicions de la victòria vénen donades pel fet que prèviament a la batalla, s'hagi atacat l'esperit de l'enemic (guerra psicològica).

Mao Zedong ha estat molt influenciat per Sunzi. Aquesta influència és palesa en les obres d'aquest autor (*La guerra de les guerrilles* i *Problemes estratègics relatius a la guerra revolucionària xinesa*). I en la tesi compartida per ambdós autors sobre el fet que la força moral i les facultats intel·lectuals eren factors decisius en cas de guerra, és a dir, que correctament emprats, poden conduir a la victòria de manera segura.

Mao aplicà els conceptes de Sunzi en les seves operacions militars contra Chiang Kai-Shek (1930-34), sobretot l'aforisme de Sunzi que diu: "Coneix el teu enemic i coneix-te a tu mateix i podràs lliurar cent batalles, sortint-ne victoriós".

Volem celebrar l'aparició d'aquests dos clàssics en la nostra llengua, com a senyal de vitalitat, en incorporar elements de la cultura universal a la nostra cultura nacional. Caldria, potser, aplicar la subtileza de Sunzi a l'anàlisi problemàtica de la nostra terra i a la seva defensa de les agressions de tota mena a la qual es veu sotmesa, econòmiques, lingüístiques, polítiques, culturals. Només així tindrà sentit l'estudi de l'obra de Sunzi. Altrament, quedaria reduït a un exercici teòric més o menys recixit de jocs de guerra.

Agustí Barrera

FRÉDÉRIC BEIGBEDER.

Edició La Campana

Es recomana Frédéric Beigbeder, 13,99€, Edicions La Campana, a tots aquells qui desitgin un cop de tralla sobre la seva consciència. Sens dubte és un llibre punyent, enginyós, i sarcàstic com pocs.

És com si de sobte, juntament amb el "El diari de Bridget Jones" (d'estil comparable), hagués nascut una nova manera de fer i entendre la literatura. Una modalitat directa, lúcida, d'estil tal com raja. Com si amb aquesta manera de dir les coses volgués despertar en els lectors l'ensopiment en que estem immersos, la letargia en que vivim tot el

que és quotidià. L'autor, no és que ens convidi a reflexionar sobre el món de la publicitat sinó que ens deixa caure al damunt l'essència de la seva feina, i ens fa un nyanyo al cap.

Viurem de primera mà, sense embuts i sense embrutar-nos, el món de la publicitat. Sabrem com viu aquest tipus de feina remunerada, i a base de bé, el protagonista, un noi, un yuppie hauríem dit temps enrere; avui el mot queda obsolet, però no les seves vivències. Ens transmet el seu jo d'una manera crua, a voltes superficial, altres cops reiterativa, però ens deixa ben clara la manipulació a la que som sotmesos dia rere dia a partir del moment que posem en marxa la "tele".

Un llibre, en definitiva, que ha sabut trobar el seu lloc al mercat, ens mancava una sàtira despietada sobre la manipulació publicitària a la que som sotmesos a cada instant. Un text per gaudir-lo, encara que, en algun moment, trobem que es passa de la "ratlla". Ja sabran que vull dir.

Trini Terra

L'Esforç

Les coses que ens costen molt d'esforç poden ser fàcils d'aconseguir... si hi sabem posar decisió, intel·ligència i una bona dosi de diversió.

Hi ha esforços a curt termini o per a tota la vida. Justificats o que no serveixen per a res. Triats o imposats, necessaris o superflus. I ens fan sentir malament, cansats, fastiguejats, dubtosos de la nostra capacitat... O potser tenim un dia inspirat, amb il·lusió i confiança, disposats a tirar endavant.

Curiositats

Una gota pot foradar una pedra

A vegades un petit esforç, fet de forma continuada aconseguirà més coses que un de gran. Així ho diu la saviesa popular...

- A vegades més val manya que força
- De mica en mica s'omple la pica
- De gota a gota s'omple la bóta

Un savi com Thomas Carlyle feia aquesta reflexió...

"Una gota forada una pedra no per la seva força sinó per la seva caiguda continuada. Un torrent impetuós passa per sobre la pedra sense deixar-li cap rastre"